

Bilag 9.

Dansk Arbejdsgiverforening.
Fællesrepræsentationen for dansk Industri
og Haandværk.
Industriraadet.

Landstingets Udvalg angaaende Lov om Forsikringsaftaler.

Dansk Arbejdsgiverforening, Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk og Industriraadet tillader sig herved at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, at Bestemmelserne i § 25, 1ste Stykke i Forslag til Lov om Forsikringsaftaler efter vor Formening ikke byder Arbejdsgiverne en tilstrækkelig Beskyttelse overfor Regreskrav fra Forsikringssselskabernes Side i Anledning af Skade forvoldt af de af Arbejdsgiverne beskæftigede Personer paa Trediemands Ejendom. Spørgsmaalet staar naturligvis i den allernøjeste Forbindelse med dansk Rets særlige Erstatningsregler.

Det Ansvar, som i Henhold til D. L. 3—19—2 paahviler Arbejdsgiveren overfor den skadelidte, er navnlig efter vor Formening alt for vidtgaaende, naar paa den ene Side henses til, at Forsikring for de Skader, der kan komme i Betragtning, i vore Dage er eller burde være tegnet, og paa den anden Side til de Forhold, hvorunder den moderne Produktion forgeaar.

Arbejdsgiverens Erstatningspligt er efter nuværende Retspraksis ingenlunde begrænset til de Tilfælde, hvor Arbejdsgiveren ikke har anvendt tilstrækkelig kyndige Arbejdere eller har ladet det mangle paa tilbørlig Instruction eller har undladt at føre den efter Omstændighederne mulige Kontrol. Arbejdsgiveren er, selv om der aldeles intet kan bebrejdes ham, ansvarlig, hvis en af hans Arbejdere blot ved en simpel Uagtsomhed har forvoldt en Skade paa Trediemands Gods.

Dette Ansvar, mod hvilket Arbejdsgiveren ikke med den største Agtpaagivenhed kan værges sig, medfører i Virkeligheden, at enhver, der beskæftiger fremmed Arbejdskraft, er udsat for en ganske ubegrænset Risiko. Der foreligger f. Eks. en Dom, hvorefter en Installatør maatte betale et Erstatningsbeløb paa mange Tusinde Kroner, fordi en Arbejder under et Installationsarbejde kom for nær til brandfarligt Materiale med en Blæselampe og derved blev Aarsag til, at en Gaard brændte. Hvis denne Brand havde bredt sig til en Nabogaard eller maaske havde lagt en hel Landsby i Aske, vilde han sikkert ogsaa have været pligtig til at erstatte dette. Et lignende Ansvar vilde f. Eks. paahvile en Landmand, hvis Tjenestepige trods al Formaning udkaster Aske, indeholdende Gløder, og derved foranlediger Ildebrand i Nabogaarden, eller hvis hans Lokomobil paa samme Maade skulde volde Ildebrand, fordi Folkene paa egen Haand har fjernet Gnistfangeren. At dette Ansvar allerede i en Landsby kan løbe op til betydelige Summer, siger sig selv, og en Ildebrand i et tæt bebygget Forretningskvarter foranlediget f. Eks. ved, at en Malersvend uforsigtigt lader fernismættede Klude henligge, eller at en Snedkersvend vælter en Limovn, kan medføre et Millionansvar for de paagældende Arbejdsgivere.

Det forekommer os, at man ikke med Rette kan paalægge den enkelte Arbejdsgiver et saadant Ansvar uden Hensyn til, om han selv har handlet uforsvarligt, og vi henleder udtrykkelig Opmærksomheden paa, at det er umuligt at sikre sig